

hvorefter Anklageren erholder en Begrændset Ret til at udtale sig efter endt Beviisførelse.

Naar en Sag udsættes efterat Beviisførelsen er begyndt, skal Hovedforhandlingen efter § 212 begynde forfra, hvis den ikke kan fortsættes senest paa 4de Dag efter Udsættelsen. Man kan sikkert uden Fare overlade Rettens Formand at bestemme, om Forhandlingen skal begynde forfra eller ikke; thi det vil netop for ham være vanskeligt at gjenoptage en afbrudt Sag efter flere Dages Afbrydelse. De fire Dage ere en vilkaarlig Grændse, som neppe med sand Nytte kan opstilles.

Naar § 213 bestemmer, at der i Thingbogen indføres en Fremstilling af Alt, hvad der foregaaer under Hovedforhandlingen, med Udelukkelse af Anklagedes og Vidneres Udsagn, da ere disse Bestemmelser ikke udtømmende eller fuldkommen rigtige. Medens saaledes Forebragene, som maae udelukkes, ikke udtrykkelig ere nævnte, er Anklagedes Udsagn udelukket, skjøndt det vistnok vil findes rigtigt, at saavel hans Erklæringer om Navn, Stand og Stilling efter § 169, som hans Tilstaaelse efter § 170 bør optages i Thingbogen. Det vil derhos være rettere at bestemme, at det er „Gangen“ af Forhandlingen, der nedtegnes, istedetfor at fastsætte, at „Alt, hvad der foregaaer“ skal indføres.

I samme Paragraf paalægges det Formanden at optegne det væsentlige Indhold af Anklagedes og Vidneres Udsagn og Forklaringer til Benyttelse ved den paafølgende Fremstilling af Sagen. Hermed staaer den Bestemmelse i Forbindelse, at Formanden i sin Fremstilling af Sagen ordret gjengiver, hvad han saaledes har optegnet (§ 214). Man har her optaget i Loven det, der praktisk har udviklet sig i England, hvor disse Formandens Optegnelser spille en væsentlig Rolle. Dette vil dog neppe være heldigt. Man maa ganske vist vente, at Formanden i Rævningeretten vil føle Nødvendigheden af sliche Optegnelser, navnlig for at han kan give sin Fremstilling af Sagen for Rævningerne saa fuldstændigt og paalideligt som muligt; men det vil være forbundet med ikke ringe Ulempe, ved Loven at give et Paalæg i saa Henseende og dermed tillige give disse Optegnelser, der dog altid

maae bevare et mere privat Præg, en legal Betydning, som de ikke vel kunne have, medmindre Retsformanden har en sjelden Færdighed i at tage sliche Optegnelser. Dste vil en Formand kunne finde det tilsvækkeligt at optegne enkelte Ord og Sætninger, for at fastholde Traaden i Forklaringerne, idet han forøvrigt tør stole paa sin Hukommelse, og muligt vilde det forvirre ham i Opfattelsen af den hele Sag, naar han ordret skulde optegne, medens en anden Formand muligt kunde finde Anledning til at gaae en anden Vej. Vi troe, at man bør lade dette hele Forhold udvikle sig praktisk, i Tillid til, at samvittighedsfulde Dommere ville handle forsvarligt, hver efter sin Individualitet, og at man i alt Fald har nogen Erfaring for sig, forinden Bestemmelse om Optegnelsernes legale Betydning gives; vi skulle derfor foreslaae, at Reglerne herom udgaae af Udfastet.

Vi have alt tidligere udtalt os imod, at Indsigelser af Meddommerne kunne gjøres imod Formandens Fremstilling, og vi antage, at slich Indsigelse fra Parternes Side (hvad enten den gjøres i de i § 214 nævnte Tilfælde eller i det i § 215 nævnte, som foreslaaes inddraget under § 214) bør fremtræde som en Hensigt til Formanden og til ham alene, hvorefter han tager Beslutning, om der skal tages noget Hensyn til den eller ikke, uden at Parterne kunne fordrø en ny Afhøring af Bedkommende, hvorefter der let vilde indvirkes forstyrrende paa den hele Forhandling.

Naar Formanden har sluttet sin Fremstilling, synes det rette Dieblif til at stille Spørgsmaalene at være kommet. Begyndelsen af § 222 foreslaaes som Følge heraf henflyttet til § 216.

Bestemmelserne i § 220 synes rettest at burde findes under § 217, hvortil da § 218 naturligt slutter sig; i sidstnævnte Paragraf foreslaae vi, ved Siden af en Redaktionsforandring, optaget Bestemmelsen fra § 219 om, at der ikke skal stilles Spørgsmaal til Rævningerne, om Anklagede har gjort sig skyldig til høiere Straf paa Grund af Forbrydelsens Gjentagelse.

Vi foreslaae, at Slutningen af § 219 (Sbømmelse af ringere Straf paa Grund af